

EXPUNERE DE MOTIVE

RECONSTITUIREA PROPRIETATII URBAE

În vederea respectării angajamentelor asumate de România pentru aderarea la Uniunea Europeană în materia proprietății este deosebit de importantă finalizarea procesului de restituire a imobilelor preluate în mod abuziv de către regimul comunist.

În acest sens, România trebuie să adopte măsurile menite a respecta și garanta proprietatea privată ca instituție fundamentală a unei economii de piață funcțională, creând astfel un cadru juridic care să asigure stabilitatea și siguranța relațiilor de proprietate pentru momentul integrării României în Uniunea Europeană.

Se impune, astfel, îmbunătățirea și modificarea cadrului normativ care reglementează domeniul restituirii proprietăților preluate în mod abuziv.

În acest sens, trebuie subliniat faptul că este deosebit de importantă asigurarea unei corelări normative în materia restituirii proprietăților pe domenii de reglementare, astfel:

1. Legea nr.10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989, republicată;

2. Ordonanța de urgență a Guvernului nr.94/2000 privind retrocedarea unor imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.501/2002;

3. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 66/2004;

4. Legea privind regimul de stabilire și plată a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv

Actualul executiv dorește ca în materia aplicării legilor din domeniul restituirii proprietăților preluate în mod abuziv de către regimul comunist să prevaleze principiul restituirii în natură și numai în cazurile în care acesta nu se poate aplica din motive obiective (imobilele nu mai există sau au intrat în circuitul civil) să fie acordate măsurile reparatorii în echivalent.

O importantă modificare a *Legii nr.10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, republicată*, care vine să susțină cele susmenționate este eliminarea exceptării de la restituire a unor imobile care sunt afectate unor activități de interes public (sedii de partide, ambasade, instituții publice etc.). Astfel, aceste imobile vor fi restituite în natură foștilor proprietari. Totodată, au fost stabilite unele măsuri menite a asigura accelerarea și dinamizarea procesului de restituire potrivit *Legii nr.10/2001, republicată*, una din cele mai dese critici fiind aceea a tergiversării soluționării notificărilor depuse de către persoanele îndreptățite.

În plus, proiectul vine să lămurească și alte probleme întâmpinate în decursul anilor în procesul de restituire a bunurilor ce fac obiectul *Legii nr.10/2001, republicată*.

Astfel, au fost avute în vedere, cu prilejul redactării proiectului de Lege de modificare și completare a *Legii nr.10/2001, republicată*:

- facilitarea dovedirii dreptului de proprietate, în sensul că în absența unor probe contrare, existența și, după caz, întinderea dreptului de proprietate, se prezumă a fi cea recunoscută în actul normativ sau de autoritate prin care s-a dispus măsura preluării abuzive sau s-a pus în executare măsura preluării abuzive, aceasta din urmă prevedere fiind justificată de faptul ca, nu în rare cazuri, persoanele solicitante neputând produce titlul original de proprietate, au depus la dosarele constituite potrivit *Legii nr.10/2001, republicată*, acte prin care însuși statul român sau reprezentanți ai statului i-au recunoscut ca proprietari;
- statuarea obligativității punerii în posesie în termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive a deciziei de restituire, cu aplicarea de sancțiuni contravenționale în caz de încălcare a acestei obligații.

În ceea ce privește restituirea proprietăților care au aparținut cultelor religioase și comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale subliniem faptul că una din cele mai importante modificări vizează extinderea obiectului legii privind bunurile

imobile care urmează a fi retrocedate, precum și stabilirea unor măsuri clare care să conducă la urgentarea procesului de retrocedare, destul de lent de altfel.

Totodată, este deosebit de importantă necesitatea reglementării juste și echitabile a cazurilor în care restituirea sau, după caz, retrocedarea în natură a proprietăților nu este posibilă. În astfel de cazuri dreptul real se convertește în drept de creanță asupra statului cu privire la valoarea imobilului preluat în mod abuziv și imposibil de restituit în natură. În acest sens, a fost elaborat proiectul de Lege privind regimul de stabilire și plată a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv pentru drepturile izvorâte din aplicarea actelor normative cu caracter reparator.

Dintre principiile ce stau la baza acestui act normativ se cuvin a fi enunțate:

- simplificarea procedurilor administrative de acordare a măsurilor reparatorii în echivalent;
- acordarea unor despăgubiri juste și echitabile în raport cu momentul preluării abuzive și cu practica jurisdicțională internă și internațională având ca obiect cauze prin care s-au stabilit despăgubiri pentru imobile preluate în mod abuziv de statul român;
- neplafonarea prin lege a despăgubirilor acordate foștilor proprietari.

Acordarea unor despăgubiri juste și echitabile este condiționată pe de o parte, de dreptul constituțional intern și comunitar (cu referire directă la tratatele la care România este parte) și, pe de altă parte, de asigurarea unui echilibru de tratament între titularii dreptului de proprietate care au fost beneficiarii restituirilor în natură și beneficiarii despăgubirilor.

În elaborarea proiectului de lege privind acordarea despăgubirilor s-a pornit de la premisa acordării unor despăgubiri juste și echitabile. În această situație, se impune analiza competentă și corectă a fiecărei soluții de stabilire a despăgubirilor la dimensiunea lor reală. În acest sens proiectul de lege prevede un mecanism în care cuantumul despăgubirilor va fi stabilit de către evaluatori autorizați, care dispun de asigurare de răspundere profesională, și care vor răspunde, potrivit legii, de corectitudinea evaluărilor făcute.

De asemenea, acest proiect vor reglementa și despăgubirile rezultate din aplicarea *Ordonanței de urgență a Guvernului nr.94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.501/2002, a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România, aprobată cu completări prin Legea nr. 66/2004, cu modificările și completările ulterioare*, precum și din aplicarea legilor funciare.

Totodată, este necesar ca în cazul restituirii unor imobile afectate unor destinații de interes public pentru care noul proprietar este obligat să mențină această destinație (pentru care va beneficia de o chirie într-un quantum care va fi stabilit prin hotărâre a Guvernului), să se prevadă scutirea de impozitul pe clădire și terenul aferent.

Cu titlu de exemplu, *Hotărârea Guvernului nr.244/2004 pentru stabilirea quantumului chiriilor aferente imobilelor care fac obiectul prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr.94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România* prevede un quantum al chiriilor de ordinul a câtorva mii de lei pe metru pătrat. Măsura propusa a scutirii de la plata impozitului pe clădire și terenul aferent se impune întrucât pe această perioadă proprietarul va primi o chirie într-un quantum inferior impozitului pe care trebuie să îl plătească. În acest scop a fost elaborat proiectul de Lege pentru modificarea și completarea *Legii nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare*.

Acestea toate, vor duce în cel mai scurt timp la aplicarea mai eficientă și mai rapidă a procedurilor de restituire pe care actele normative reparatorii le implică. O asemenea susținere este justificată nu numai prin afirmarea prevalenței restituirii în natură, statuată de această dată, cu adevărat, la rang de principiu, dar și prin faptul că evaluarea pretențiilor de restituire în echivalent, atunci când restituirea în natură nu este posibilă, va fi realizată de către evaluatori și societăți de evaluare autorizate, desemnați în mod aleatoriu de către o Comisie centrală. Totodată, dacă avem în vedere și faptul că cei ce vor încălca de această dată termenele legale vor fi aspru sancționați, prevederile legale propuse vor deveni cu adevărat eficiente.

În vederea realizării principiului de eficiență al sistemului de impozitare, din punctul de vedere al impozitului pe teren datorat pentru suprafețele de teren situate în extravilanul localităților precum și pentru asigurarea echilibrului bugetar, se propune totodată majorarea actualului nivel de la 11.000 lei/ha și stabilirea impozitului pe categorii de folosință a terenurilor și pe clase de calitate, cu niveluri cuprinse între 200.000 lei/ha și 600.000 lei/ha. Totodată se propune ca destinația acestui impozit să fie schimbată, în sensul ca veniturile prevăzute din impozitele pe terenurile agricole să devină sursă a bugetului de stat.

Aplicarea proiectului de act normativ începând cu data de 1 ianuarie 2006 presupune o creștere a veniturilor bugetului de stat cu aproximativ 6800 miliarde lei.

RECONSTITUIREA PROPRIETATII FUNCIARE

După 15 ani de la căderea comunismului, reconstituirea proprietății funciare este un proces al cărui final pare să fie în continuare un orizont îndepărtat. La aceasta situație contribuie și reglementările legale, neclare, insuficiente și orientate mai degrabă spre împiedicarea retrocedării decât spre facilitarea acesteia.

Criza agriculturii și satului românesc trece mai întâi prin drama reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor. Această criza se relevă prin câteva aspecte grave, de netăgăduit, cum sunt:

- numărul mare de procese (sute de mii pe rolul instanțelor, în prezent; milioane, de la punerea în aplicare a *Legii fondului funciar, nr.18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare*) care sufocă justiția;
- ruinarea gospodăriilor țărănești ca urmare a irosirii banilor, timpului și sănătății proprietarilor în lupta pentru dreptate;
- cheltuielile bugetare cu un număr foarte mare de funcționari în primării și prefecturi, care mai mult blochează decât susțin reconstituirea proprietății;
- blocajul circulației juridice a terenurilor și al constituirii exploatațiilor eficiente;
- blocajul concurenței în agricultură.

Sursa celor mai multe abuzuri în reconstituirea proprietății funciare private rămâne deturnarea regulii *vechiului amplasament*, regula care a devenit excepție.

Haosul creat de *Legea fondului funciar, nr.18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare* se datorează, înainte de aplicarea ei, unor prevederi care, analizate cu obiectivitate, pun în evidență și scopul urmărit. Astfel, principalele reglementări în acest sens sunt ușor de identificat:

- caracterul aleatoriu al restituirii pe vechiul amplasament;
- limitarea restituirii la 10 ha pentru terenurile arabile și 1 ha pentru terenurile forestiere;
- diminuarea suprafețelor menționate prin cote procentuale care au atins în unele localități 40%;

Față de aceste reglementări și de procentul de aplicare a legii, în reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor extravilane, reglementată de *Legea fondului funciar, nr.18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, marile nedreptăți nu mai pot fi corectate. Rămâne în sarcina statului despăgubirea, atunci când va fi posibil. Mai pot fi însă corectate abuzurile în reconstituirea proprietății pe

terenurile intravilane, unde regula vechiului amplasament a fost imperativă, chiar în *Legea fondului funciar, nr.18/1991, nemodificată*.

Prin reglementările pe care le propunem spre adoptare avem în vedere, pe de o parte, soluționarea definitivă a problemei proprietății în sensul reparării unei mari nedreptăți istorice iar pe de alta parte, să dam valoare proprietății. Aceste reglementări se referă astfel atât la procesul de retrocedare în sine cât și la măsuri adiacente și absolut necesare, cum ar fi realizarea cadastrului general, accelerarea judecăților în materie funciara și stimularea circulației juridice a terenurilor.

Proiectul de lege privind finalizarea reconstituirii dreptului de proprietate reglementează, distinct, două aspecte și anume:

- dispoziții procedurale care să urgenteze aplicarea legislației funciare și definitivarea proceselor aflate în curs;
- reglementări de conținut care să asigure realizarea principiului *restitutio in integrum*, asumat de România, față de Consiliul Europei cu ocazia adoptării Rezoluției nr. 1123 a A.P.C.E. din aprilie 1997. Aceste măsuri vor restabili încrederea românilor, atât de afectată, în dreptate și lege.

Principalele modificări aduse *Legii fondului funciar, nr.18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare* și *Legii nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare*, se refera la :

- consacrarea regulii vechiului amplasament cu respectarea atribuirilor în proprietate legale din perioada anterioară;
- consacrarea supremației reconstituirii în fața constituirii dreptului de proprietate privată;
- posibilitatea ca fostul proprietar să poată fi de acord cu terenul oferit în echivalent;
- restituirea terenurilor agricole la nivelul ultimei reforme agrare efectuată în spirit democratic (*Legea 187/1945 pentru înfăptuirea reformei agrare*), respectiv anul 1948, în cazul pădurilor. Pentru păduri acest fapt înseamnă ca nu există o limită de suprafață, proprietarii urmând a primi înapoi tot ceea ce dețineau la data naționalizării;
- reintroducerea probei cu martori;
- restituirea construcțiilor aferente terenurilor agricole și forestiere situate în extravilan;
- restituirea drumurilor, cantoanelor și a altor obiective aferente fondului silvic;

- despăgubirea proprietarilor pe ale căror terenuri se afla investiții vândute în mod legal de către stat, la valoarea justă, de piață a acestor terenuri;
- simplificarea condițiilor de reconstituire a dreptului de proprietate și accelerarea emiterii titlurilor și a punerii în posesie.

În plus sunt prevăzute o serie de măsuri care au în vedere creșterea transparenței în procesul de retrocedare prin obligarea primarilor să afișeze lunar stadiul aplicării acestor legi și să responsabilizeze membrii comisiilor de aplicare a legilor fondului funciar prin aplicarea de amenzi în caz de tergiversare sau alte împiedicări a reconstituirii, posibilitatea de a-i obliga la plata cheltuielilor de judecată etc. Intenția declarată a acestor prevederi este de a crea cadrul necesar astfel încât finalizarea aplicării legilor fondului funciar să aibă loc în următorii doi ani.

Noile reglementări cu privire la circulația juridică a terenurilor au în vedere simplificarea și fluidizarea transferurilor de terenuri. Aceste obiective vor fi atinse prin eliminarea dreptului de preemțiune la limita de 200 de ha teren arabil existente în reglementarea anterioară și prin scutirea de taxe de timbru și timbru judiciar a actelor de schimb și vânzare prin care se dobândesc terenuri agricole pentru realizarea de exploatații agricole.

Spiritul în care au fost elaborate aceste reglementări a fost acela al dereglementării și simplificării astfel încât textele legale aplicabile să se reducă semnificativ față de reglementarea anterioară în această materie. Considerăm că soluția justă este aceea de a lăsa loc liber jocului cererii și ofertei astfel încât în scurt timp să se creeze în România o adevărată piață a terenurilor.

Reglementările privind renta viageră agricolă vin să completeze cadrul legal care intenționează stimularea circulației juridice a terenurilor. Astfel de reglementări sunt o premieră în România dar ele există deja în unele state occidentale, cum este cazul Franței.

Plecăm de la realitatea că în agricultura românească există o populație îmbătrânită care nu mai poate asigura exploatarea terenului în condiții de eficiență. Dacă adăugăm la aceasta și fărâmițarea excesivă a proprietății agricole realizăm nevoia creării unei astfel de instituții. Rolul rentei viagere este de a determina proprietarii agricoli în vârstă de peste 62 ani să cedeze folosința sau dreptul de proprietate asupra terenurilor primite prin aplicarea legilor fondului funciar. În condițiile în care aceștia arendează sau înstrăinează terenurile respective, ei pot beneficia de plata, până la sfârșitul vieții, a unei sume de bani, în funcție de suprafața avută.

Modificările la legea cadastrului și publicității imobiliare urmăresc să stimuleze și să faciliteze definitivarea cadastrului agricol la nivel național. Pe lângă ritmul lent în care au fost aplicate legile fondului funciar lipsa documentelor cadastrale și a cărților funciare, a împiedicat realizarea la potențial a circulației terenurilor agricole cu consecința acesteia, creșterea valorii terenurilor agricole.

În acest scop se au în vedere două măsuri principale: extinderea numărului de birouri de cadastru la nivel național și liberalizarea profesiei de expert cadastral – crearea unui "corp de elita" al acestei profesii care să se auto-reglementeze, în mod similar cu alte profesii liberale. Aceste măsuri vor duce la apropierea serviciilor de cadastru de cetățeni și la reducerea preturilor pentru lucrările de cadastru. De asemenea, se prevăd condiții pentru realizării cadastrului general pe cheltuiala statului.

Reglementările privind accelerarea judecăților în materie funciara au în vedere să pună capăt incertitudinii, să scoată proprietatea și pe proprietari din hățișurile justiției în care se afla din 1991 până în prezent. Principalele modificări avute în vedere în acest scop sunt: crearea de complete specializate în cadrul instanțelor, scurtarea termenelor de judecată, simplificarea administrării probelor și a procedurilor de citare, eliminarea caii de atac a apelului și simplificarea punerii în executare a hotărârilor emise în cauzele de fond funciar.

REFORMA IN JUSTITIE

Realizarea unui sistem judiciar independent, imparțial, credibil și eficient reprezintă o condiție necesară pentru supremația legii și a principiilor statului de drept. Măsurile de consolidare a independenței sistemului judiciar trebuie să ducă nu numai la afirmarea principiului separației puterilor în stat, dar și la aplicarea acestuia.

Aceste premise, care au stat la baza adoptării Strategiei de reformă a sistemului judiciar pe perioada 2005 - 2007 și a Planului de acțiune pentru implementarea Strategiei de reformă a sistemului judiciar pe perioada 2005 – 2007, implică o reconsiderare importantă a reglementărilor cuprinse în pachetul legislativ adoptat în anul 2004.

Aplicarea dispozițiilor *Legii nr.303/2004 privind statutul magistraților, cu modificările ulterioare*, a relevat o serie de aspecte a căror modificare apare necesară pentru asigurarea funcționării eficiente a sistemului judiciar.

Ca urmare, principalele reglementări propuse se referă la cariera judecătorilor și procurorilor.

Un aspect important al modificării ține de schimbarea concepției cu privire la obiectul reglementării, în sensul că a fost definită magistratura, ca activitate judiciară desfășurată de judecători în scopul înlăptuirii justiției și de procurori în scopul apărării intereselor generale ale societății, a ordinii de drept, precum și a drepturilor și libertăților cetățenilor. Din acest motiv, în întreg cuprinsul legii, referirile se fac la judecători și procurori, spre deosebire de terminologia actuală care folosea noțiunea de magistrat, atât pentru desemnarea judecătorilor, cât și a procurorilor. Se pune, astfel, accent pe prevederile art.126 și art.131 din Constituția României. Atât procurorii, cât și judecătorii sunt magistrați, dar se propun distincții pentru a da substanță rolului lor diferit în activitatea judiciară.

Incompatibilitățile și interdicțiile judecătorilor și procurorilor au fost completate cu dispoziții privind obligația de a da declarații anuale, pe proprie răspundere, din care să rezulte că nu sunt lucrători operativi, inclusiv acoperiți ai serviciilor de informații sau informatori ori colaboratori ai acestora.

De asemenea, tot în cadrul capitolului destinat reglementării incompatibilităților și interdicțiilor, a fost prevăzută obligația pentru judecători, procurori, magistrați-asistenți și personal auxiliar de specialitate de a da, anual, o declarație pe proprie răspundere în care să menționeze dacă soțul, rudele sau afinii până la gradul al IV-lea, inclusiv, exercită o funcție sau desfășoară o activitate juridică ori activități de investigare sau cercetare penală, precum și locul de muncă al acestora. Declarațiile se înregistrează și se depun la dosarul profesional, creându-se, astfel, cadrul necesar creșterii transparenței activității în justiție.

Verificarea îndeplinirii criteriilor de competență profesională și de performanță a judecătorilor și procurorilor se va realiza prin evaluări care vor avea loc la fiecare 3 ani, spre deosebire de reglementarea actuală care prevede o evaluare anuală a performanțelor profesionale. Prima evaluare a judecătorilor și procurorilor va fi făcută la 2 ani de la numirea în funcție.

Evaluarea va urmări o serie de direcții principale, și anume eficiența, calitatea activității și integritatea, obligația de formare profesională continuă și absolvirea unor cursuri de specializare, iar în cazul judecătorilor și procurorilor numiți în funcții de conducere, și modul de îndeplinire a atribuțiilor manageriale. Criteriile de evaluare vor urma direcțiile menționate și vor fi stabilite de Consiliul Superior al Magistraturii.

În vederea perfecționării profesionale continue, judecătorii și procurorii vor urma cursurile de pregătire continuă, organizate de Institutul Național al Magistraturii și alte instituții de training din țară sau străinătate, cursuri care vor include în mod obligatoriu limbi străine și operarea pe calculator.

¹⁰ Pe de altă parte, în ceea ce privește vechimea pentru promovarea la tribunale, curți de apel și la parchete, aceasta a fost redusă substanțial în vederea asigurării accesului judecătorilor și procurorilor la instanțe și parchete de grad superior pe criterii de performanță. Astfel, pot participa la concursul de promovare la instanțele imediat superioare, judecătorii și procurorii care au avut calificativul foarte bine la ultima evaluare, nu au fost sancționați disciplinar și îndeplinesc condițiile minime de vechime în funcția de judecător sau procuror. Condițiile de vechime pentru promovare au fost reduse de la 8 la 5 ani pentru promovarea la tribunal și parchetul de pe lângă tribunal, de la 12 la 6 ani pentru promovarea la curtea de apel și parchetul de pe lângă acestea, de la 15 la 8 ani pentru promovarea ca procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și de la 18 la 12 ani pentru promovarea la Înalta Curte de Casație și Justiție.

În ceea ce privește ocuparea posturilor de judecători la Înalta Curte de Casație și Justiție sunt necesari 12 ani de vechime în funcția de judecător sau procuror, dintre care în ultimii 2 ani la tribunale sau curți de apel. La calcularea acestor vechimi se ia în calcul și perioada în care judecătorul sau procurorul a fost avocat.

Pentru aceleași motive care țin de asigurarea accesului judecătorilor și procurorilor a fost redusă vechimea pentru numirea în funcții de conducere pe criterii de performanță.

În același timp, în ceea ce privește funcțiile de conducere, numirea se va face numai prin concurs sau examen organizat la nivel național pentru funcțiile de președinte și vicepreședinte de judecătorie, tribunal sau curte de apel, respectiv procuror general al parchetului de pe lângă curtea de apel, prim-procuror al parchetului de pe lângă tribunal sau prim-procuror al parchetului de pe lângă judecătorie, precum și pentru adjunctii acestora.

Concursurile sau examenele sunt organizate de Consiliul Superior al Magistraturii, prin intermediul Institutului Național al Magistraturii. Comisiile de examinare vor fi formate atât din judecători și procurori de la Înalta Curte de Casație și Justiție, cât și de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de la curțile de apel și parchetele de pe lângă acestea, precum și din specialiști în management și organizare instituțională, asigurându-se astfel premisele unei verificări a aptitudinilor manageriale ale candidaților cu aplicare la specificul activității de conducere a instanțelor și parchetelor.

Astfel, concursul include prezentarea unui plan managerial și diferite testări privind managementul, comunicarea, resursele umane, capacitatea de luare a deciziilor, responsabilitatea, rezistența la stres și un test psihologic.

În ceea ce privește numirea în celelalte funcții de conducere de la instanțe și parchete, se va avea în vedere propunerea președintelui instanței, respectiv a conducătorului parchetului, cărora li se dă, astfel, posibilitatea să își constituie echipa care le va acorda sprijin pentru îndeplinirea atribuțiilor manageriale.

A fost prevăzută interdicția de a fi numiți în funcții de conducere pentru judecătorii și procurorii care au făcut parte din serviciile de informații înainte de 1990 sau au colaborat cu acestea ori judecătorii care au un interes personal, ce influențează sau ar putea influența îndeplinirea cu obiectivitate și imparțialitate a atribuțiilor prevăzute de lege. În vederea verificării respectării acestei interdicții, candidații care participă la concurs sau examen, precum și cei propuși pentru o funcție de conducere sunt obligați să dea o declarație pe proprie răspundere din care să rezulte că nu au făcut parte din serviciile de informații înainte de 1990 și nici nu au colaborat cu acestea, precum și o declarație de interese care se actualizează anual sau în termen de 15 zile de la apariția unei schimbări sau de la data la care judecătorul a luat cunoștință despre aceasta.

De asemenea, înainte de numirea în funcțiile de conducere, Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității verifică și comunică, în termen de 15 zile de la solicitarea Consiliului Superior al Magistraturii, dacă judecătorul a făcut parte din serviciile de informații înainte de 1990 sau a colaborat cu acestea.

Numirea în funcții de conducere a judecătorilor și procurorilor se face de Consiliul Superior al Magistraturii, pe o perioadă de 3 ani, cu posibilitatea reinvestirii o singură dată, în aceleași condiții. Reducerea mandatelor de conducere de la 5 la 3 ani, precum și prevederea posibilității reinvestirii dau posibilitatea conducătorilor de instanțe sau parchete de a putea fi reinvestiți într-o funcție de conducere în condițiile în care perioada de 3 ani este suficientă pentru obținerea unor rezultate privind eficiența instituției.

În ceea ce privește Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Procurorul General al Parchetului Național Anticorupție, adjuncții lor, șefii de secții și adjuncții acestora din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Parchetului Național Anticorupție, sunt numiți pentru un mandat de 3 ani (cu posibilitatea reinvestirii o singură dată) de Președintele României, la propunerea ministrului justiției, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii. Această procedură este în concordanță cu procedura de numire din alte state membre ale Uniunii Europene și reflectă dispozițiile constituționale privind organizarea și funcționarea acestor parchete sub autoritatea ministrului justiției.

De asemenea, în ceea ce privește funcțiile de conducere, au fost clar precizate motivele, precum și procedura de revocare, fiind stabilite criterii obiective pentru

verificarea modului de exercitare a atribuțiilor manageriale. Verificarea va urmări patru direcții principale, și anume organizarea eficientă, comportamentul și comunicarea, asumarea responsabilităților și aptitudinile manageriale.

Conform actualei proceduri, spre exemplu, procurorii cu funcții de conducere de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Parchetul Național Anticorupție nu răspund pentru rezultatele instituțiilor pe care le conduc și nu pot fi revocați din funcție decât ca sancțiune disciplinară, sancțiune care este aplicată numai la propunerea colegiilor de conducere a parchetelor (acestea sunt conduse chiar de Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau de Procurorul General al Parchetului Național Anticorupție). Modificările propuse reflectă, astfel, importanța responsabilizării Procurorilor Generali pentru buna administrare a parchetelor pe care le coordonează.

Rapoartele anuale prezentate ministrului justiției de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Parchetul Național Anticorupție – prevăzute în modificările la Legea nr.304/2004 - vor fi baza evaluării eficienței manageriale a celor două instituții și a conducătorilor lor. Ministrul Justiției va prezenta rapoartele în Parlament, creându-se posibilitatea dezbaterilor publice asupra eficienței manageriale și, în consecință, a rezultatelor Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Parchetului Național Anticorupție. Raportul va fi prezentat, de asemenea, Consiliului Superior al Magistraturii. În prezent, Parchetul Național Anticorupție prezintă un raport anual în fața Consiliului Superior al Magistraturii care nu are competențe în materie de politici publice în domeniul penal sau în lupta împotriva corupției, Consiliul Superior al Magistraturii fiind astfel în imposibilitatea de a lua măsuri pentru a remedia ineficiența instituțională a Parchetului Național Anticorupție, principiul responsabilității fiind, astfel, în mare măsură, lipsit de conținut.

În materia răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor s-a realizat o mai clară precizare a faptelor care constituie abateri disciplinare, astfel încât acestea să reflecte cât mai exact cadrul în care se desfășoară activitatea judecătorilor și procurorilor.

Astfel, pentru o precizare mai exactă a condițiilor în care poate fi angajată răspunderea pentru nesoluționarea cu celeritate a cauzelor, în mod repetat, s-a adăugat și faptul că aceasta trebuie să se realizeze din motive imputabile. Sunt reflectate, astfel, realitățile de desfășurare a activității în cadrul instanțelor și parchetelor când întârzierea în soluționarea cauzelor nu este întotdeauna imputabilă judecătorului sau procurorului.

S-a renunțat la considerarea ca abatere disciplinară a încălcării prevederilor cuprinse în Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, respectarea normelor

deontologice ale profesiei fiind o obligație morală, care nu ar trebui sancționată disciplinar.

În același timp, realitățile activității din cadrul instanțelor și parchetelor au impus introducerea unor noi fapte ce constituie abateri disciplinare. Dintre acestea, este de menționat cea privind nerespectarea dispozițiilor privind distribuirea aleatorie a cauzelor, introdusă în considerarea aplicării sistemului distribuirii aleatorii a cauzelor și a consecințelor pe care nerespectarea acestuia le au asupra activității instanței.

O altă modificare vizează eliminarea posibilității rămânerii în funcție după împlinirea vârstei de pensionare, corelată cu reconsiderarea modului de acordare a pensiei de serviciu. Astfel, pentru a conferi pensiei de serviciu caracterul de recunoaștere a activității neîntrerupte în activitatea de judecător sau procuror, a fost prevăzută posibilitatea pensionării anticipate pentru judecătorii cu o vechime de cel puțin 25 de ani numai în aceste funcții. Pentru fiecare an ce depășește vechimea de 25 de ani se adaugă câte 1%, fără a se depăși venitul brut avut la data pensionării.

În același timp, pentru elimina diferențele de tratament între beneficiarii pensiei de serviciu și ai celei de urmaș, a fost prevăzută posibilitatea actualizării și a acesteia din urmă, în raport cu veniturile judecătorilor și procurorilor în funcție.

Dispozițiile tranzitorii ale proiectului, se referă la obligația de actualizare și adoptare a noilor regulamente prevăzute de *Legii nr.303/2004 privind statutul magistraților, cu modificările ulterioare*, la numirea în funcțiile de conducere la instanțe și parchete, precum și la modificarea sau completarea actelor normative care au legătură cu materia reglementată și care sunt afectate de modificările propuse. În ceea ce privește primele concursuri sau examene pentru numirea în funcții de conducere, prevăzute la art.III alin.(2)-(4), au fost stabilite termene stricte pentru realizarea acestora, nerespectarea lor, precum și a procedurii privind organizarea concursurilor sau examenelor constituind abatere disciplinară.

Punerea în aplicare a dispozițiilor *Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară, cu modificările și completările ulterioare*, a reliefat anumite deficiențe, ale căror efecte trebuie înlăturate, mai ales din perspectiva angajamentelor asumate de Guvernul României în cadrul negocierilor desfășurate cu privire la Capitolul 24 – Justiție și Afaceri Interne.

Dispozițiile cuprinse în *Legea nr.304/2004* a căror modificare este imperios necesar a fi realizată, astfel cum au fost asumate prin adoptarea Strategiei de reformă a sistemului judiciar pe perioada 2005 - 2007 și a Planului de acțiune pentru implementarea Strategiei de reformă a sistemului judiciar pe perioada 2005 – 2007

urmăresc, în principal, îmbunătățirea calității actului de justiție, garantarea independenței efective a sistemului judiciar, precum și asigurarea transparenței actului de justiție.

Ca urmare, dispozițiile propuse spre reglementare urmăresc asigurarea unei independențe reale a procurorilor în activitatea de urmărire penală, în adoptarea soluțiilor și în cursul dezbaterilor judecătorești. Astfel, procurorul poate contesta la Consiliul Superior al Magistraturii, în cadrul procedurii de verificare a conduitei judecătorilor și procurorilor, intervenția procurorului ierarhic superior, în orice formă, în efectuarea urmăririi penale sau în adoptarea soluției.

De asemenea, a fost prevăzut în mod expres că, în soluțiile adoptate, procurorul este independent. Introducerea acestui principiu are drept consecință, acordarea posibilității procurorului care a adoptat o soluție infirmată de procurorul ierarhic superior de a solicita controlul instanței competente să judece cauza în fond. Lucrările repartizate pot fi trecute altui procuror numai în cazul suspendării sau al încetării calității acestuia, potrivit legii, ori, în absența sa dacă există cauze obiective care justifică urgența. Procurorul poate contesta la Consiliul Superior al Magistraturii, în cadrul procedurii de verificare a conduitei judecătorilor și procurorilor, măsura dispusă de procurorul ierarhic superior.

În vederea eficientizării activității și a asigurării accesului pe baza unor criterii obiective, bazate pe transparență, numirea în cadrul Parchetului Național Anticorupție și a Direcției pentru Investigarea Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție se face pe baza unui interviu care va verifica pregătirea profesională, capacitatea de a lua decizii și de a-și asuma răspunderea, precum și rezistența la stres și alte calități specifice.

Schimbarea componenței colegiilor de conducere ale instanțelor și parchetelor reprezintă un alt aspect important de menționat, măsura fiind instituită în vederea asigurării accesului mai larg al judecătorilor și procurorilor la procesul decizional din cadrul instituției în care își desfășoară activitatea.

Astfel, pe lângă stabilirea unui mandat de 3 ani pentru colegiile de conducere, din componența acestora vor face parte președintele instanței și un număr de judecători sau procurori reprezentativ la nivelul fiecărei categorii de instanțe și parchete. În reglementarea actuală, colegiul de conducere era format, preponderent, din judecători sau procurori cu funcții de conducere, ceea ce nu asigură, în realitate, un acces democratic și extins al judecătorilor și procurorilor la procesul de luare a deciziilor. Ca urmare a alegerii lor de către adunările generale, a fost stabilită și posibilitatea revocării colegiilor de conducere de către cei care le-au ales, în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor.

Modificarea componenței colegiilor de conducere a fost gândită în corelare cu atribuirea unor atribuții suplimentare celor prevăzute în prezent, atribuții care sunt, la momentul actual, în competența conducătorilor instanțelor și parchetelor. Astfel, colegiile de conducere vor stabili compunerea completelor de judecată la începutul fiecărui an, precum și componența secțiilor și completelor specializate. Se realizează astfel, o responsabilizare suplimentară a colegiilor de conducere și, în același timp, o reconsiderare a rolului conducătorului instanței sau parchetului, acela de a aduce la îndeplinire măsurile dispuse de reprezentanții membrilor acestora.

Modificările propuse stabilesc, de asemenea, reguli clare pentru distribuirea aleatorie a cauzelor către judecători și pentru continuitatea completelor. Asigurarea continuității completelor de judecată este prevăzută prin instituirea unor reguli stricte de modificare a acestora numai în situațiile care sunt reglementate de Regulamentul de ordine interioară a instanțelor.

Un alt aspect important conținut de proiect în constituie implementarea principiului specializării judecătorilor, prin instituirea obligativității formării de secții sau complete specializate, în cadrul judecătoriilor, a tribunalelor și a curților de apel. Această măsură are ca urmare renunțarea la înființarea în mod obligatoriu a tribunalelor specializate în anumite materii, astfel încât, în cazul în care se va considera necesar, acestea vor putea fi înființate, în funcție de cerințele practicii judiciare. În conformitate cu evaluările interne și externe, este imposibilă în această etapă înființarea de instanțe specializate în fiecare județ înainte de 2008, așa cum prevede legea în vigoare. Pe de altă parte, în 2004, au fost înființate 4 instanțe specializate, eficiența acestora fiind în curs de evaluare. Desființarea acestor instanțe, sau înființarea în continuare a altora poate fi prematură înainte de primirea rezultatului evaluărilor. Totuși, soluția adoptată a fost aceea că instanțele specializate existente preiau, în acele județe, doar competența tribunalelor în materiile în care sunt specializate. Acolo unde există tribunale specializate într-o anumită materie, tribunalele obișnuite nu vor mai organiza secții sau complete specializate în acea materie.

Ca urmare a analizării necesității redimensionării activității instanțelor și parchetelor militare, reglementarea propusă va cuprinde și organizarea și funcționarea acestora, cu abrogarea, corespunzătoare a reglementării actuale din *Legea nr.54/1993 pentru organizarea instanțelor și parchetelor militare, republicată*.

Proiectul răspunde, de asemenea, angajamentului asumat de Guvern, în sensul consolidării controlului efectiv și nemijlocit al procurorului asupra activității de

investigare și cercetare penală efectuată de poliția judiciară, în vederea creșterii eficienței combaterii infracționalității.

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Parchetul Național Anticorupție vor prezenta, nu mai târziu de luna februarie a fiecărui an, un raport anual Consiliului Superior al Magistraturii și ministrului justiției, ceea ce va permite evaluarea eficienței instituționale și a managementului. Ministrul justiției va prezenta Parlamentului concluziile acestui raport, creând posibilitatea unor dezbateri publice.

Ca urmare a modificărilor efectuate cu privire la procedura disciplinară, au fost eliminate posturile de judecător inspector și procuror inspector, consolidând astfel corpul de inspecție al Consiliului Superior al Magistraturii. În consecință, cercetarea prealabilă dispusă de colegiile de conducere titulare ale acțiunii disciplinare va fi efectuată de judecători sau procurori anume desemnați, procedura fiind detaliată în cuprinsul *Legii nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii*.

În ceea ce privește componența consiliului științific al Institutului Național al Magistraturii, aceasta a fost modificată, în sensul prevederii participării unui reprezentant al asociațiilor profesionale legal constituite, spre deosebire de reglementarea actuală care prevedea doar posibilitatea participării acestora la ședințe, fără drept de vot.

În vederea asigurării autonomiei complete a exercițiului bugetar pentru toate instanțele, proiectul prevede că, începând cu data de 1 ianuarie 2008, atribuțiile Ministerului Justiției referitoare la gestionarea bugetului curților de apel, al tribunalelor, al tribunalelor specializate și al judecătoriilor vor fi preluate de Înalta Curte de Casație și Justiție. Termenul prevăzut pentru intrarea în vigoare a acestei prevederi, se datorează necesității de a acorda Înaltei Curți de Casație și Justiție posibilitatea de a-și organiza un compartiment economico-administrativ care să asigure gestionarea resurselor financiare ale tuturor instanțelor. În același timp, proiectele și programele de investiții aflate în curs de derulare nu permit o transmitere imediată a atribuțiilor de la Ministerul Justiției la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Dispozițiile tranzitorii ale proiectului au drept scop corelarea altor acte normative incidente în materie cu noile reglementări propuse.

Consolidarea instituțională a Consiliului Superior al Magistraturii reprezintă una dintre direcțiile principale de acțiune ale Strategiei de reformă a sistemului judiciar pe perioada 2005 - 2007 și a Planului de acțiune pentru implementarea Strategiei de reformă a sistemului judiciar pe perioada 2005 - 2007, atribuțiile acestui organism, de

garant al independenței justiției, neputând fi realizate deplin decât prin reconsiderarea fundamentală a modului în care își desfășoară activitatea, în primul rând prin instituirea activității permanente a tuturor membrilor acestuia.

În consecință, au fost introduse noi incompatibilități, printre care și aceea dintre funcțiile de conducere din cadrul instanțelor și parchetelor și calitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii. Funcția de conducere încetează de drept la data la care judecătorul sau procurorul devine membru al Consiliului Superior al Magistraturii. De asemenea, pe durata exercitării mandatului, membrii Consiliului Superior al Magistraturii nu pot desfășura activitatea de judecător sau procuror, însă, perioada mandatului constituie vechime în aceste funcții.

În ceea ce privește structura Consiliului Superior al Magistraturii, reprezentarea judecătorilor și procurorilor în Consiliul Superior al Magistraturii a fost parțial modificată asigurându-se o mai mare reprezentativitate la nivelul instanțelor și parchetelor inferioare. Astfel, unul dintre locurile prevăzute pentru curțile de apel au fost trecute pentru reprezentarea judecătorilor, în timp ce procurorii de la parchetele de pe lângă tribunale vor avea doi reprezentanți în Consiliu, în urma prevederii unui singur loc pentru reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Parchetul Național Anticorupție, ales în adunarea generală comună a procurorilor din aceste parchete.

Candidatura depusă pentru a accede în Consiliul Superior al Magistraturii trebuie să conțină elemente de natură să contribuie la evaluarea probității morale și profesionale a candidatului.

De asemenea, a fost prevăzută interdicția de a candida pentru cei care au făcut parte din serviciile de informații înainte de 1990 ori au interese personale care ar putea afecta obiectivitatea și imparțialitatea în activitatea din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

În ceea ce privește societatea civilă reprezentanților acestora li se aplică atât interdicția prevăzută pentru judecători și procurori, cât și aceea de a nu fi îndeplinit în ultimii 5 ani funcții de demnitate publică.

Depunerea candidaturii pentru a fi ales membru al Consiliului Superior al Magistraturii nu mai este oprită de condiția de vechime de cel puțin 6 ani, prevăzută de reglementarea actuală. Se asigură, astfel, posibilitatea asigurării unei reprezentativități sporite a judecătorilor și procurorilor în Consiliul Superior al Magistraturii. De asemenea, pentru același motiv, cerința privind experiența pentru reprezentanții societății civile din Consiliul Superior al Magistraturii a fost redusă de la 18 la 7 ani.

Alegerea în Consiliul Superior al Magistraturii se va face pentru mandatul de 6 ani prevăzut de Constituție, însă fără posibilitatea reînvestirii.

De asemenea, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității verifică și comunică, în termen de 15 zile de la solicitarea Consiliului Superior al Magistraturii, dacă judecătorii sau procurorii aleși au făcut parte din serviciile de informații înainte de 1990 sau a colaborat cu acestea.

În ceea ce privește activitatea Consiliului Superior al Magistraturii, a fost instituită obligația motivării hotărârilor Plenului și ale secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, precum și a elaborării unui raport anual privind activitatea proprie, pe care îl prezintă Camerelor reunite ale Parlamentului României până la data de 15 februarie a anului următor, prezentarea permițând dezbateră publică asupra acestuia.

Ca o consecință a permanentizării activității, și a ideii de a stabili reguli diferite pentru judecători și procurori, pentru a reflecta rolul constituțional al fiecăruia, anumite competențe ale Plenului Consiliului Superior al Magistraturii au fost transferate secțiilor, mai ales în ceea ce privește cariera judecătorilor și procurorilor. Această propunere vizează creșterea specializării secțiilor, permițând astfel procurorilor să decidă pentru procurori și judecătorilor să decidă pentru judecători.

În conformitate cu noile modificări, Consiliul Superior al Magistraturii va avea obligația de a motiva deciziile privind cariera judecătorilor și procurorilor, iar acestea vor putea fi atacate la Înalta Curte de Casație și Justiție pe calea contenciosului administrativ. Aceste modificări reflectă hotărârea nr.433/2004 a Curții Constituționale care acordă dreptul judecătorilor și procurorilor de a ataca astfel de decizii la Înalta Curte de Casație și Justiție.

A fost prevăzută posibilitatea pentru asociațiile profesionale ale judecătorilor și procurorilor de a participa la lucrările Plenului și ale secțiilor, exprimând, atunci când considera necesar, un punct de vedere asupra problemelor ce se dezbate, la inițiativa lor sau la solicitarea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii.

În ceea ce privește procedura disciplinară, aceasta a fost reglementată astfel încât să asigure exercitarea ei pe criterii de obiectivitate și imparțialitate. Titulare ale acțiunii disciplinare vor fi comisiile de disciplină constituite în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, formate din un membru al secției pentru judecători și 2 inspectori ai serviciului de inspecție judiciară pentru judecători și, respectiv un membru al secției pentru procurori și 2 inspectori ai serviciului de inspecție judiciară pentru procurori. Pentru toate fazele acțiunii disciplinare sunt prevăzute termene stricte, care să împiedice tergiversarea soluționării cauzelor.

Ca urmare a atribuțiilor sporite acordate inspectorilor Consiliului Superior al Magistraturii, acesta va funcționa pe lângă Plenul Consiliului în două secții, una pentru

judecători și una pentru procurori, cu creșterea corespunzătoare a numărului inspectorilor, care pot fi numiți prin concurs sau examen dintre judecătorii și procurorii cu cel puțin 8 ani vechime în magistratură.

Pentru a crește responsabilitatea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii și ca o consecință a naturii permanente a activității lor, au fost clarificate motivele de revocare: neîndeplinirea atribuțiilor din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și aplicarea sancțiunilor disciplinare. De asemenea, proiectul introduce răspunderea disciplinară a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii pentru activitate necorespunzătoare în această calitate. Cercetarea disciplinară a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii se face de către inspectorii generali ai Consiliului Superior al Magistraturii, iar Plenul Consiliului Superior al Magistraturii este competent să judece acțiunea disciplinară.

De asemenea, se prevede expres că membrii Consiliului Superior al Magistraturii răspund în fața judecătorilor și procurorilor pentru activitatea desfășurată în exercitarea mandatului.

Astfel, membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii sunt revocați și la cererea majorității adunărilor generale de la nivelul instanțelor sau parchetelor pe care le reprezintă, în cazul neîndeplinirii sau îndeplinirii necorespunzătoare a atribuțiilor încredințate prin alegerea ca membru al Consiliului. Procedura de revocare poate fi declanșată de orice adunare generală de la nivelul instanțelor sau parchetelor pe care le reprezintă membrul Consiliului Superior al Magistraturii a cărui revocare se cere, precum și de organizațiile profesionale ale judecătorilor și procurorilor.

Potrivit dispozițiilor tranzitorii, ca urmare a permanentizării activității, se prevede obligația pentru membrii în funcție ai Consiliului de a opta în termen de 15 zile de la intrarea în vigoare a legii, între funcția de conducere la instanțe și parchete și cea de membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii, în caz contrar, pierzându-și de drept calitatea de membru al Consiliului.

Modificările propuse celor trei legi de bază ale sistemului judiciar au ca scop eficientizarea acestuia, promovarea și numirea în funcțiile de conducere a judecătorilor și procurorilor exclusiv pe criterii de competență, dar și răspunderea acestora pentru ineficiența instanțelor și parchetelor sau pentru rezultatele necorespunzătoare în activitatea desfășurată.

Proiectul este structurat pe 17 titluri, respectiv:

Titlul I - Modificarea și completarea Legii nr.10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989;

Titlul II - Modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, cu modificările și completările ulterioare, aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 501/2002;

Titlul III - Modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/1999 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România aprobată, cu modificări și completări, prin Legea nr. 66/2004;

Titlul IV - Modificarea și completarea Legii 18/1991, cu modificările și completările ulterioare;

Titlul V - Modificarea și completarea Legii nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991;

Titlul VI - Modificarea și completarea Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997;

Titlul VII - Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv;

Titlul VIII - Modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul Fiscal;

Titlul IX - Modificarea Codului Penal;

Titlul X - Circulația Juridică A Terenurilor;

Titlul XI - Renta viageră agricolă;

Titlul XII - Modificarea legii nr. 7 /1996 a cadastrului și a publicității imobiliare, cu modificările și completările ulterioare;

Titlul XIII - Accelerarea judecăților în materia restituirii proprietăților funciare;

Titlul XIV - Dispoziții tranzitorii;

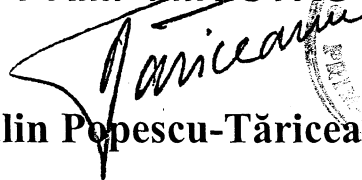
Titlul XV - Modificarea și completarea Legii nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii;

Titlul XVI - Modificarea și Completarea Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară;

Titlul XVII - Modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul Magistraților;

Având în vedere importanța pe care o reprezintă aceste reglementări, în Ședința din 1 iunie 2005, Guvernul, în unanimitate, a decis să-și angajeze răspunderea în fața Camerei Deputaților și a Senatului, în temeiul art.114 alin. (1) din Constituția României, asupra proiectului de Lege privind reforma în domeniile proprietății și justiției precum și unele măsuri adiacente.

PRIM MINISTRU

Călin Popescu-Tăriceanu

